

בש"פ 11/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 11/18

לפני: כבוד השופט א' שהם

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 5.12.2017, בתפ"ח 6212-10-08, שניתנה על ידי כב' הנשיא א' טל

בשם העורר: עו"ד מירי כהן

בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

1. לפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' הנשיא א' טל), בתפ"ל 6212-10-08, מיום 5.12.2017. בגדרה של ההחלטה, ניתן צו פיקוח ומעקב בעניינו של העורר, לתקופה של 3 שנים, שתחילתה מיום 26.4.2017, בהתאם לסעיף 12 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: חוק ההגנה).

רקע והליכים קודמים

2. העורר הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בביצוע עבירות של אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין,

עמוד 1

התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין; ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 333 לחוק העונשין. ביום 9.12.2009, נגזרו על העורר, בגין ביצוע עבירות אלה, בין היתר, 11 שנות מאסר לריצוי בפועל. על פי עובדות כתב האישום שבו הורשע העורר, ביום 11.12.2007, הוא תקף את המתלוננת באופן שגרם לה לחבלות חמורות והיא נזקקה לניתוח, הוא בעל אותה בלא הסכמתה, וביצע בה מעשה סדום.

3. ביום 3.4.2017, שוחרר העורר שחרור מוקדם על תנאי ממאסר, כאשר תום תקופת התנאי יחול ביום 21.10.2019 (להלן: תקופת התנאי). זאת, בין היתר, בכפוף להשתלבותו בתכנית טיפול ופיקוח של הרשות לשיקום האסיר (להלן: רש"א), הכוללת טיפול ייעודי לעברייני מין, טיפול פרטני, ופיקוח תעסוקתי. בנוסף, נאסר על העורר להיכנס למזכרת בתיה, מקום מגוריה של המתלוננת (להלן: המתלוננת או נפגעת העבירה), במשך תקופת התנאי. בהמשך, ביום 9.4.2017, הגישה המתלוננת בקשה למתן צו מגבלות, לפי חוק מגבלות על חזרתו של עבריין מין לסביבת נפגע העבירה, התשס"ה-2004 (להלן: חוק המגבלות). בהחלטתו מיום 25.4.2017, נתן בית המשפט המחוזי תוקף להסכמות הצדדים והורה על הטלת צו מגבלות בעניינו של העורר, למשך 18 חודשים, מיום 18.4.2017.

לאחר שחרורו של העורר על תנאי ממאסרו, נערכה בעניינו, ביום 18.4.2017, הערכת מסוכנות, בהתאם לסעיף 6 לחוק ההגנה, ובה נמצא כי מסוכנותו של העורר היא בינונית-נמוכה. מספר ימים לאחר מכן, ביום 26.4.2017, הגישה המשיבה בקשה למתן צו פיקוח ומעקב בעניינו של העורר, למשך 3 שנים (להלן: צו הפיקוח). ביום 8.5.2017, מחק בית המשפט המחוזי את הבקשה למתן צו הפיקוח, בקובעו כי החלטתו של בית המשפט המחוזי, מיום 25.4.2017, בעניין צו המגבלות, נתנה תוקף להסכמת הצדדים. המשיבה השיגה על החלטה זו, וביקשה כי ייקבע מועד לדיון בבקשתה, תוך שציינה כי החלטתו של בית המשפט המחוזי, מיום 25.4.2017, עסקה בחוק המגבלות, ולא בחוק ההגנה. יום לאחר מכן, 9.5.2017, דחה בית המשפט המחוזי בשנית את הבקשה לקביעת מועד דיון בבקשה למתן צו פיקוח ומעקב בעניינו של העורר, וציין כי נפגעת העבירה הייתה מיוצגת בדיון. ביום 14.6.2017, הגישה המדינה בקשה נוספת לקביעת דיון בבקשה, אשר נקבע ליום 7.8.2017.

במהלך דיון זה, שהתמקד בנושא הבקשה למתן צו פיקוח ומעקב, הורה בית המשפט המחוזי על הגשת הערכת מסוכנות עדכנית בעניינו של העורר, ונקבע דיון נוסף בבקשה, ליום 28.9.2017. המרכז להערכת מסוכנות הגיש בקשה לפטור מהגשת חוות דעת, מהטעם שטרם חלפו ארבעה חודשים מיום הערכת המסוכנות הקודמת. לאחר עיון בתגובות הצדדים, קבע בית המשפט המחוזי דיון בבקשת המדינה ליום 21.11.2017, והורה כי המרכז להערכת מסוכנות יגיש, בכל זאת, חוות דעת עדכנית בעניינו של העורר. בהערכת המסוכנות העדכנית, מיום 20.11.2017, נאמר כי מסוכנותו המינית של העורר נותרה ברמה בינונית-נמוכה. המרכז להערכת מסוכנות התרשם, כי העורר עדיין לא ער מספיק לחלקים האלימים באופיו, המהווים חלק אינטגרלי מאישיותו. עוד נאמר, כי ניתן לזהות אצל העורר חרדה חברתית מסוימת, ותסכול בשל חוסר הצלחתו להתקדם ולהגיע להישגים בתחומי חיים שונים, והתמונה המצטיירת היא של אדם החווה מגוון של תסכולים, בתחומים לא מעטים. במסגרת הערכת המסוכנות, התייחס המרכז לפקטורים סטטיים ודינאמיים המשפיעים על מסוכנותו המינית של העורר, ובכלל זה, לעובדה כי הפגיעה בקורבן נעשתה במקום פרטי וציבורי, תוך שימוש באלימות, ולכך שהעורר ביצע את העבירות דן בשעה שהיה תלוי ועומד נגדו תיק פלילי אחר. צוין בנוסף, כי העורר עבר טיפול ייעודי ונטל חלק בטיפול בהתמכרויות והפיק מכך תועלת, אך הרושם הוא כי עדיין קיימים אצלו חלקים תוקפניים שלא זכו למענה. המרכז להערכת מסוכנות העריך, כי תכנית רש"א שנבנתה עבור העורר, בשילוב טיפול ייעודי, עשויים להוות כלי משמעותי, בכדי לפקח על התנהלותו. נאמר, בהקשר זה, כי הטיפול בו משולב העורר נמצא עדיין בחיתוליו, והוא טרם החל ליצור שינויים משמעותיים בחייו, הן בתחום החברתי, והן בתחום הזוגי או התעסוקתי, הגם שלהתרשמותו של המרכז להערכת מסוכנות, המשך שילובו של העורר בטיפולים ייעודיים, עשוי להטיב

את מצבו לטווח הארוך.

4. ביום 5.12.2017, נעתר בית המשפט המחוזי לבקשת המשיבה, ונתן צו פיקוח ומעקב בעניינו של העורר, למשך 3 שנים. בגדרו של הצו נקבע, כי העורר ישתף פעולה עם קצין הפיקוח ויקיים עמו מפגשים מעת לעת, והוא חויב להתייצב לביצוע הערכת מסוכנות עדכנית, לקראת תום תקופת הפיקוח, על מנת לשקול את הצורך בהארכת הצו; נאסר על העורר ליצור קשר עם נפגעת העבירה; נאסר על העורר לצרוך אלכוהול; וכן נקבע בעניינו של העורר איסור לעבוד במקום עבודה המאפשר שהות ביחידות עם נשים, או במקום שבו מתקיימים יחסי מרות עם נשים, אלא אם יאושר מקום העבודה על ידי רש"א. עוד נקבע, כי לאחר סיום תקופת התנאי, על העורר לקבל את אישור קצין הפיקוח, למקום העבודה החדש.

יצוין, כי בפתח דבריו דחה בית המשפט המחוזי את טענת העורר בדבר קיומו של שיהוי מצד המשיבה, בכך שהגישה את הבקשה השלישית לקביעת דיון, ביום 14.6.2017, כחודשיים לאחר שנדחתה בקשתה השנייה. לבקשת ב"כ העורר, עוכב ביצוע הצו, עד ליום 1.1.2018, אך בקשה להמשך עיכוב ביצועו של הצו נדחתה על ידי באותו יום. על החלטתו של בית המשפט המחוזי שבכותרת הוגש הערר שלפניי.

הערר והדיון בערר

5. בערר שלפניי נטען, תחילה, כי לא היה מקום לדחות את טענתו של העורר בדבר השיהוי הרובץ לפתחה של המשיבה, בהגשת בקשתה הנוספת לקביעת דיון, בבקשה למתן צו הפיקוח בעניינו של העורר. זאת, משום שלדיו של העורר, לא מתקיימים בעניינו טעמים מיוחדים המצדיקים דיון בבקשה להוצאת הצו, למרות השיהוי שחל, עד למועד הדיון שהתקיים לגופה של הבקשה. עוד נטען, כי במקרה דנן, הטלת תנאי הפיקוח התעסוקתי שעניינו איסור הימצאותו של העורר בחברת נשים במקום העבודה, מהווה מגבלה בלתי מידתית, אשר אינה מתיישבת עם הערכת המסוכנות בעניינו של העורר, "ומתעלמת מהעובדה כי העבירות לא בוצעו במסגרת יחסי עבודה או תוך כדי עבודה, אלא [..] בעת בילוי משותף בין העורר לנפגעת העבירה". עוד נטען, כי נפלה טעות משפטית בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, עת האריך את תוקף צו המגבלות, אשר ניתן בהסכמת העורר למשך 18 חודשים, לתקופה של 3 שנים. לבסוף טען העורר, כי יש מקום לקצר את תוקפו של צו הפיקוח לכדי שנה אחת, משום שהעורר נתון תחת טיפול ייעודי לעברייני מין, אשר יש בו כדי להפחית מהמסוכנות הנשקפת ממנו.

6. בדיון שנערך לפניי, ביום 21.1.2018, חזרה ב"כ העורר, עו"ד מירי כהן, אשר ייצגה את העורר מטעם הסניגוריה הציבורית, על עיקרי הדברים המופיעים בכתב הערר, בהדגישה כי לפי סעיף 12 לחוק ההגנה, נדרשים טעמים מיוחדים לדיון בבקשה להטלת צו פיקוח, לאחר שחרורו של אסיר מבית הסוהר, או בסמוך למועד זה. עוד נטען, כי שיהויה של המדינה, בהגשת בקשה נוספת לקביעת מועד דיון, לאחר שבקשתה השנייה נדחתה על ידי בית המשפט המחוזי, מהווה, הלכה למעשה, זניחה של הבקשה למתן צו פיקוח. עו"ד כהן טענה בנוסף, כי בהתאם לבש"פ 1428/13 **משה נ' מדינת ישראל (30.4.2017) (להלן: עניין משה)**, ול-בש"פ 1960/13 פלוני נ' מדינת ישראל (15.4.2013), יש לבחון, במסגרת הטעמים המיוחדים, בין היתר, את סיבת השיהוי, את משכו, ואת מכלול הנסיבות של "העושה והמעשה". נטען, בהקשר זה, כי מדובר בעורר הנמצא תחת פיקוח רש"א, ובמסגרתו הוא נתון בטיפול ייעודי לעברייני מין, בנוסף לטיפול פרטני וטיפול תעסוקתי. לגופו של צו הפיקוח, התמקדה עו"ד כהן בשתי טענות מרכזיות. האחת- עניינה במשכו של צו הפיקוח, והשנייה- נוגעת למגבלה התעסוקתית שהוטלה על העורר. בהתייחס לנושא השני,

נטען כי לא קיים קשר ישיר בין העבירות שבהן הורשע העורר, לבין המגבלה שהשית עליו בית המשפט המחוזי, עת אסר עליו להשתלב בעבודה "המאפשרת שהות ביחידות עם נשים, ו/או יחסי מרות ביחס אליהן", ללא קבלת אישור רש"א ולאחר מכן של קצין הפיקוח. זאת, במיוחד לאור העובדה שלא נאסרה על העורר שהות בחברת נשים בשעות הפנאי. עו"ד כהן הפנתה, בהקשר הנדון, לבש"פ 1098/12 פלוני נ' מדינת ישראל (3.6.2012) (להלן: עניין פלוני), שם נקבע תנאי דומה, אך זאת משום שהעורר באותו עניין הציג את עצמו כמעסיק פוטנציאלי של נפגעת העבירה, וניצל מעמד זה כדי לבצע בה את זממו. עוד נטען, כי בבש"פ 8812/13 פלוני נ' מדינת ישראל (7.1.2014), קבע בית משפט זה כי אין לאסור על העורר לעבוד במקום עבודה שבו מצויות קטינות, ככל שלא קיימת עליו מגבלה דומה, מעבר לשעות העבודה. לגבי משכו של צו הפיקוח טענה עו"ד כהן, כי אין מקום ליתן צו, בעניינו של העורר, לתקופה של 3 שנים מראש, ופתוחה הדרך בפני המשיבה להאריך את תוקפו של הצו, במידת הצורך.

בפתח דבריה התייחסה ב"כ המשיבה, עו"ד סיגל בלום, לטענת השיהוי, בצינה כי לאחר שבית המשפט המחוזי דחה, פעמיים, את בקשת המדינה לקיים דיון בבקשה למתן צו פיקוח ומעקב, נעשו מאמצים בכדי שהבקשה השלישית תתקבל ולא תימחק אף היא, ולכך היה ער בית המשפט המחוזי. עוד נטען, כי בהינתן העובדה שהעורר שוחרר על תנאי תוך פיקוח של רש"א, "מפלס הלחץ" מצידה של המשיבה ירד, ולא הייתה דחיפות מיוחדת לקיים את הדיון בבקשה, בסמוך למועד השחרור. עו"ד בלום טענה בנוסף, כי בית המשפט המחוזי ביצע בהחלטתו איזון ראוי, בכך שמנה את תקופת הצו מיום 26.4.2017, בסמוך למועד שחרורו של העורר מהכלא. נטען עוד, כי מסוכנותו של העורר לא פחתה מאז תחילת הליך השיקום שבו הוא נטל חלק, כאשר בהערכת המסוכנות העדכנית בעניינו, נקבע כי הטיפול הנוכחי נמצא עדיין בחיתוליו. אשר למקום עבודתו של העורר נטען, כי ככל שהוא ירצה לעבור למקום עבודה שבו יש למגבלה שהוטלה עליו משמעות לגביו, הוא יהיה רשאי להגיש בקשה לעיון חוזר במגבלה זו.

דיון והכרעה

7. לצורך הגשמת מטרותיו של חוק ההגנה, קיימים שני אמצעים עיקריים. האמצעי האחד, עניינו בהערכת מסוכנותו של האסיר המשוחרר, דבר המוסדר בפרק ב' לחוק ההגנה, והאמצעי האחר נוגע לנושא הפיקוח והמעקב אחריו, עניין המוסדר בפרק ג' לחוק. על מטרותיו של חוק ההגנה עמדתי בהרחבה בהחלטות קודמות שניתנו על ידי, ולא אחזור על כך במסגרת ערר זה (ראו, בין היתר, בבש"פ 4223/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.8.2013); בבש"פ 1250/15 פלוני נ' מדינת ישראל (15.3.2015); בבש"פ 8017/16 שאלתיאל נ' מדינת ישראל (6.11.2016)).

אשר לאמצעי הנוגע לפיקוח והמעקב אחר עברייני מין, נקבע בסעיף 11 לחוק ההגנה כי השר לביטחון פנים יקים יחידת פיקוח, שמתפקידה, בין היתר, "להמליץ לפני בית המשפט, על-פי הערכת מסוכנות, על-תנאי פיקוח ומעקב לעברייני מין" (סעיף 11(2) לחוק). בהתאם לסעיף 12 לחוק רשאי בית המשפט, לאחר שקיבל הערכת מסוכנות, להוציא צו פיקוח ומעקב לעברייני המין, אם סבר, לאחר דיון שקיים בנושא, "שרמת הסיכון כי עברייני המין יבצע עבירת מין נוספת אינה נמוכה".

סעיף 13 לחוק מגדיר את תנאי הפיקוח והמעקב, כאשר החלוקה היא לתנאי חובה, כמפורט בסעיף 13(א) לחוק ההגנה, ולתנאי בחירה או רשות, שייקבעו לאחר עיון בהמלצות יחידת הפיקוח, ובלבד "שקיים קשר בין המגבלה הקבועה בתנאים לבין הסיכון הנשקף מעברייני המין לבצע עבירת מין נוספת" (סעיף 13(ב) לחוק ההגנה). הגם שחוק

ההגנה קובע, כי המלצת יחידת הפיקוח היא בגדר תנאי מוקדם למתן החלטה בעניין המעקב והפיקוח, נציין את המובן מאליו כי בית המשפט אינו כפוף להמלצת יחידת הפיקוח, או לתנאים המתבקשים על-ידי המדינה (בש"פ 2065/17 פלוני נ' מדינת ישראל (9.4.2017); בש"פ 1179/09 פלוני נ' מדינת ישראל (24.2.2009)).

8. לצד הסמכויות הנרחבות שנקבעו בחוק ההגנה, בנושא צווי המעקב והפיקוח, שתכליתם הגנה על הציבור, יצר חוק ההגנה כלים שנועדו לצמצם את הפגיעה בחירותו, בחופש התנועה, ובזכויותיו האחרות של עבריין המין. ככל שהמטרה היא להגן על הציבור מפני ביצוע עבירות מין נוספות על-ידי עבריין המין, מורה אותו סעיף 10 לחוק ההגנה, כי הצעדים שיינקטו יהיו "במידה הנדרשת כדי למלא אחר מטרה זו". משמע, צעדי הפיקוח והמעקב יינקטו, אך ורק, מתוך ראיית המטרה שנקבעה בחוק ובאופן מידתי להגשמת מטרה זו. על עקרון המידתיות וההתאמה למטרה, היינו הגנה על הציבור מפני עבריין המין, ניתן ללמוד גם מסעיף 13(ב) לחוק ההגנה, שבו נקבע כי בית המשפט רשאי לכלול תנאים שונים בצו הפיקוח, "אם סבר שקיים קשר בין המגבלה הקבועה בתנאים לבין הסיכון הנשקף מעבריין המין לבצע עבירת מין נוספת". באופן דומה, נקבע בסעיף 18(א) לחוק ההגנה, כי קצין הפיקוח יפעיל את סמכויותיו בהתאם לחוק "כדי למנוע ביצוע עבירת מין נוספת", ובסעיף 18(ב) נקבע כי "קצין הפיקוח יעשה שימוש בסמכויות הנתונות לו לפי חוק זה, במידה הדרושה כדי למלא אחרי תנאי הפיקוח והמעקב, ותוך הגנה מרבית על פרטיותו של עבריין המין". לבסוף, ואולי כנקודת מוצא, יש להחיל על החוק את עקרון המידתיות, מכוח פסקת ההגבלה בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

9. ככל שמדובר ביישומם של עקרון המידתיות, קבעה הפסיקה מספר מבחני משנה, הישימים לענייננו: ראשית, יש לוודא את התאמת אמצעי הפיקוח למטרת החוק, היינו התאמת התנאים והמגבלות לסיכון הנשקף מהעבריין. שנית, יש לוודא כי אמצעי הפיקוח שיאושרו יהיו כאלה שפגיעתם בחירותו ובזכויותיו של העבריין יהיו המצומצמות ביותר. שלישית, יש לבחון את המגבלות והתנאים שנקבעו במבחן של עלות מול תועלת, היינו, האם הסיכון לפגיעה בציבור עולה על הפגיעה בעבריין המין, ולפיכך יש הצדקה בהטלת הצו (לדין נרחב בנושא זה, ראו עניין פלוני; בש"פ 6880/12 פלוני נ' מדינת ישראל (5.11.2012)).

התנאים והמגבלות ייקבעו באופן אינדיווידואלי לעבריין המסוים, לאחר בחינת עניינו הפרטני, ותוך הטלת תנאים מידתיים, במטרה למנוע, מחד גיסא, את הסיכון הנשקף ממנו להישנות עבירות מין נוספות, ומאידך גיסא – לשמור, ככל הניתן, על כבודו ולהימנע מקביעת תנאים ומגבלות שאינם מתחייבים לשם הגשמת המטרה.

ומן הכלל אל הפרט

10. **טרם שאדרש לערר לגופו, אתיחס לטענתו של העורר בדבר השיהוי שנפל מצד המשיבה, בהקשר לדין בבקשה למתן צו פיקוח ומעקב בעניינו של העורר.**

סעיף 12(ד) לחוק ההגנה מורה כדלקמן:

"דין לפי סעיף זה יתקיים סמוך לאחר מתן גזר הדין ואם עבריין המין נידון למאסר בפועל, או שבית משפט ציווה על אשפוזו – לפני שחרורו מן המאסר או מן האשפוז, או סמוך לאחר השחרור מן האשפוז, לפי הענין; ואולם רשאי בית

המשפט לדון לפי סעיף זה גם לאחר המועדים האמורים, אם מצא שיש צורך בכך מטעמים מיוחדים שיירשמו."

לטענת ב"כ העורר, השתתה המשיבה, תקופה העולה על חודשיים ימים, בין מועד דחיית בקשתה השנייה לקביעת דיון בבקשה למתן צו פיקוח ומעקב, ליום הגשת בקשתה השלישית. נטען, בהקשר זה, כי לא מתקיימים בענייננו טעמים מיוחדים, אשר יש בהם כדי להצדיק את קיומו של הדיון בבקשה לגופה, כארבעה חודשים לאחר שחרורו של העורר מהמאסר. מנגד, טענה ב"כ המשיבה, כי לאחר שבית המשפט המחוזי מחק את בקשתה השנייה לקביעת מועד הדיון, נעשו מאמצים על מנת שהבקשה השלישית שהוגשה לא תימחק אף היא. המשיבה הוסיפה וטענה, כי בית המשפט המחוזי התחשב, עת נתן את החלטתו, מושא ערר זה, בזמן שחלף מיום שחרורו של העורר מהמאסר, בעת קביעת מועד תחילתו של צו הפיקוח שניתן בענייננו, ובכך שהתווספו מגבלות מועטות יחסית, במסגרת צו הפיקוח.

בית משפט זה קבע, לא אחת, כי יש לבחון, במסגרת הטעמים המיוחדים המאפשרים לקיים דיון בבקשה למתן צו פיקוח ומעקב, לפי סעיף 12 לחוק ההגנה, הן את משך האיחור והסיבה לו, והן את מסוכנותו של עבריין המין, תוך בחינת מכלול הנסיבות של העושה והמעשה. יפים לענייננו דבריו של השופט (כתוארו אז) ס' גובראן, בציינו, כי במסגרת זו "יש לבחון את מכלול הנסיבות הנוגעות לבקשה, בהן האינטרס הציבורי לדיון בה, משך השיהוי, הפגיעה בזכויות המפוקח, סיבת השיהוי וכדומה" (עניין משה).

ובחזרה לענייננו. כפי שעולה מהערכת המסוכנות, מסוכנותו המינית של העורר, גם לאחר שהוא השתלב בהליכים טיפוליים בכלא ובמסגרת תכנית טיפול ופיקוח של רש"א, נותרה ברמת מסוכנות בינונית-נמוכה. בנוסף, המרכז להערכת מסוכנות העריך, ביום 21.11.2017, כי העורר "טרם החל ליצור שינויים משמעותיים בחייו, בתחום חברתי, הזוגי או התעסוקתי", והגם שהעורר עבר טיפול ייעודי והשתתף בטיפול בהתמכרויות ואף הפיק מכך תועלת, הרושם שנוצר בעניינו של העורר הוא כי עדיין קיימים אצלו קווים תוקפניים שלא זכו למענה. משכך, נראה כי קיים אינטרס ציבורי לדון בבקשה למתן צו פיקוח ומעקב בעניינו של העורר. אכן, השיהוי שחל בהגשת הבקשה השלישית, לקביעת דיון בבקשת המשיבה, יוצר תחושה של אי נחת, אך בנסיבות העניין גובר, לטעמי, האינטרס הציבורי, שהצורך בשמירתו מוביל למסקנה כי יש לקיים דיון בבקשה לגופה. בנסיבות אלה, לא ראיתי מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי, לפיה עומדים למשיבה טעמים מיוחדים, המצדיקים לקיים דיון ענייני בבקשה, חרף השיהוי בהגשתה.

11. לגופו של עניין, לאחר שעיינתי בערר על נספחיו, והאזנתי בקשב רב לטענות הצדדים בדיון שנערך לפניי, החלטתי לקבל את הערר באופן חלקי, ככל שהדבר נוגע לשתי הנקודות שהועלו במסגרת הערר. ראשית, לגבי תקופת צו הפיקוח, שוכנעתי כי בנסיבות העניין ניתן להסתפק בתקופת פיקוח ומעקב החופפת את תקופת התנאי שנקבעה בעניינו של העורר, כך שצו הפיקוח יפקע ביום 21.10.2019. אין צורך לומר, כי המשיבה תהיה רשאית להגיש, לקראת תום התקופה ובמידה שתמצא זאת לנכון, בקשה להאריך את תוקף הצו, לבית המשפט המחוזי.

אשר למגבלה התעסוקתית שנקבעה בצו הפיקוח, דומה עליי כי ניתן להסתפק באישור רש"א לכל מקום עבודה חדש, אליו יבקש העורר לעבור, ואינני רואה טעם לקבוע מראש, כי יאסר עליו לעבוד במקום עבודה שבו קיימת אפשרות לשהות ביחידות עם נשים, או קיימים יחסי מרות ביחס אליהן. חזקה על רש"א כי

תיקח נושא זה לתשומת ליבה, בבואה לאשר כל מקום עבודה, אשר יתבקש על ידי העורר.

סיכומו של דבר, הערר מתקבל בחלקו, כמפורט מעלה.

ניתנה היום, ט' בשבט התשע"ח (25.1.2018).

ש ו פ ט
